

ката поради раздѣлата съ сина си, грижитъ ѝ за него и скръбта, че когато той нѣкога се завърне, ще намѣри само нейния гробъ. Това поетътъ е прѣдалъ съ значителни художествени резултати въ пѣсента *Стара майка се прощава съ сина си*. Тая пѣсень, по една вѣткатна, обратна аналогия, припомня по други отношения между синъ и майка, изразителъ на които слѣдъ 15 — 20 години се яви Хр. Ботевъ въ своитѣ двѣ пѣсни: *Майцѣ си* и *На прощаване*. Отъ послѣднитѣ се вижда, колко много слѣдъ 15 — 20 години сж се измѣнили общественитѣ и личнитѣ отношения и прѣди всичко — чувствата, идентъ и идеалитѣ на поколѣнието. Христо Ботевъ се прощава съ майка си не за да иде на чужбина за наука, а за да се отзове на народния гласъ, който го зове на борба за народна честъ и правда. Впрочемъ и самъ Д. Чинтуловъ, не много късно слѣдъ горнитѣ двѣ пѣсни, се отзовава на този гласъ въ други свои пѣсни.

Изпроводжъ на одного бѣлмарина изъ Одеса прѣдставя другъ интересенъ поетически документъ, който хвърля свѣтлина върху друга страна на тия културно-национални отношения. Въ Русия, — въ Одеса, Москва и други градове въ нея, — както и въ други славянски земи, млади българи съ скромни, въ повечето случаи обществени сръдства се учатъ въ разни учебни заведения, за да се приготвятъ за културни труженици въ своето бѣдно, непросвѣтено отечество и когато свършватъ и се опжтватъ къмъ родната земя, другаритѣ имъ ги изпращатъ съ мжка и завистъ, че тѣ се завръщатъ между родни хора, въ хубавата родна земя и едновременно — съ насърчение и поржии да бждатъ вѣрни, прѣданни и прилежни просвѣтители на своя народъ. Пѣсента е вѣренъ поетиченъ документъ за онзи духъ на културно подвижничество и патриотизмъ, сгрѣнъ